

Milí přátelé,

tak se pouštím do druhého pokusu napsat závěrečný dopis o mé dobrovolné službě v Jižní Africe. Je to krásné být zase doma s těmi, které mám ráda, ale zároveň je zařazení-se do „běžného“ života náročnější, než jsem čekala. Mám pocit, jako bych se právě probudila ze strašně dlouhého snu. Ale jak jsem psala v jednom z prvních dopisů – jet do Afriky byl vždycky můj sen...:) Ačkoliv to byla hodně náročná zkušenost a nejsem si jistá, zda bych do toho šla znovu, jsem za ni nesmírně vděčná – myslím si, že jsem se naučila víc, než jsem sama mohla naučit děti, a to ještě nevidím zdaleka všechno, co mi přinesla, nebo co mohla přinést druhým.

Nakonec ještě několik fotek z posledních dní:

Z návštěvy Sheily (organizace Masisizaneni na pomoc lidem s postižením) a jejích klientů:

Loučení s dětmi ve škole:

A společně s nimi se s vámi loučím i já
dobrovolnice Anežka